

EUROPEAN UNION
PRIZE FOR LITERATURE

2015

© Caroline Andersson

Sara Stridsberg – Sweden

Beckomberga – Ode till min familj
(2014)

The Gravity of Love

Publishing House **Albert Bonniers Förlag**

Biography

Sara Stridsberg, born in 1972, is a writer and playwright. Her first novel *Happy Sally* was published in 2004, and her breakthrough came two years later with the publication of *The Faculty of Dreams*, her second novel. Her third novel, *Darling River*, was published in 2010.

In addition to several important prizes, she has been shortlisted for the prestigious August Prize three times, the latest in 2012 for her collection of plays, *Medealand*. Stridsberg lives in Stockholm.

Synopsis

When Jimmie Darling is admitted to Beckomberga, a psychiatric hospital outside Stockholm, his daughter Jackie starts to spend increasing amounts of time there, and when her mother leaves for a holiday by the Black Sea, the hospital becomes Jackie's whole world.

The doctor in charge is Edvard Winterson. On some evenings he takes Jimmie and a few other patients to big parties in town. As soon as they pass the gates in Edvard's car, the first bottle of champagne is opened in the back seat. "One night beyond the confines of the hospital makes you human again," he says to his patients.

At the hospital we also meet Inger Vogel, an "angelic nurse in clogs" who seems to inhabit the twilight zone between order and devastation, and the patient Sabina, the object of desire of both Jimmie and Dr Winterson, with her beads, her archery and obsession with freedom and death.

Beckomberga explores Jackie's love for Jimmie and the way she reaches out for him, as a child and as a grown woman and mother. In Sara Stridsberg's beautiful novel, the psychiatric hospital, set in a lovely park close to a lake, takes on almost mythical dimensions, both as a punishing angel and as a rescuer seeking to save distraught souls, like in an old utopian vision.

Beckomberga – Ode till min familj

Sara Stridsberg

På kvällarna lämnar de sjukhuset. När de elektriska dörrarna slås upp och släpper igenom bilen öppnas den första flaskan i baksätet, alltid champagne som har stått på kylning i källaren under dagen. Edvard kör över broarna mot staden, genom sovande villaområden och gator. Ibland väntar en flicka från avdelningen redan i baksätet, ibland är det Sabina, ibland är det någon annan, ofta nedsänkt i halvsömn av medicinerna. Och björkstammarna lyser i skymningen, skyar av fläckig tusch i skärt och gult, späda vilsna moln, fåglar, en slarvig teckning av himlen. Edvard är övertygad om att det är bra för patienterna att lämna avdelningen då och då.

”En natt utanför sjukhusområdet gör er till människor igen”, säger han.

Jim får ett kristallglas och i handskfacket väntar en ny skjorta och en liten påse med någonting som ska få natten att gå fortare. Han ser staden passera utanför, män på väg hem till sina familjer, ensamma kvinnor som går långsamt genom gatorna, och ibland när de blir stående vid ett övergångsställe i väntan på att trafikljusen ska slå om händer det att han ser in i ansiktet på en gammal vän eller arbetskamrat som står där och väntar. En gång, vid ett övergångsställe utanför Utrikesdepartementet, ser han rakt in i Lones ansikte innan bilen rivstartar och far vidare genom det ljus som strömmar ur nattklubbarna som just slagit upp sina dörrar mot natten.

Det händer att en flicka får ett sammanbrott under natten i våningen vid Lill-Jansplan och då får hon följa med tillbaka till sjukhuset när det ljusnar. ”Wintersons leksaker”, som de

kallas, flickorna som driver omkring planlöst på de här festerna, som ibland tar betalt för sitt sällskap, och som när de faller omkull får följa med Edvard ner i bilen. Sedan vaknar de upp i ett vitklätt rum med hans ansikte svävande ovanför.

”Lilla vackra vän, var inte rädd, vi ska ta hand om dig.”

”Var är jag någonstans?”

”Det ska du inte tänka på. Du behöver inte tänka mer, min vän.”

Jim: Flickorna blev kvar på sjukhuset i månader. Det var flickor som ingen saknade. Långt senare fick jag höra att vi alla kallades för Wintersons leksaker, inte bara flickorna. Jag bytte om på vägen in mot staden. Edvard ville att vi skulle prata om flickor, han var alltid förälskad i någon av patienterna, ingen av kvinnorna på festerna som kom utifrån intresserade honom, det var bara patienterna som fanns för honom. Vi drack kopiösa mängder på de här tillställningarna, det var kokain, gräs, sömntabletter. Han presenterade mig för vackra, rika människor och någonstans där ute i staden fanns det som hade varit mitt liv. Det existerade inte längre. Allt som fanns var dessa nätter när vi for ut från sjukhusområdet. Natten när Olof Palme dog var våningarna upplysta långt in på morgonen. I fönstren stod folk och skålade.

*

Sabina ger sig av vissa nätter från våningen vid Lill-Jansplan, hennes steg försvinner ner i trapphuset och från gatan vinkar hon till Jim där han sitter med några äldre kvinnor som lyssnar till hans historier från sjukhuset. Det är som en lek, om han får dem att skratta behöver han inte vara rädd för dem, för deras rikedom, för den där lättheten som de rör sig med. Han lyckas alltid, de skrattar med händerna tryckta mot läpparna tills de får röda fläckar på halsen.

”I kulvertarna finns en hel värld”, säger han, ”trädens rötter tränger ner i taket på vissa ställen. Det är otroligt. Förr sprang föräldralösa barn omkring där nere. Nu är det mest Edvard som far omkring på sin sparkcykel.”

”Och Edvard låter er komma ut så här?”

Han rör vid en kvinnas hand, huden är brusten under guldbberlocken.

”Ja, det verkar inte bättre.”

På vägen tillbaka sitter en ny flicka i baksätet och ser ut över staden med sömniga ögon. När Jim frågar efter Sabina är Edvard fåordig.

”Hon kommer tillbaka. Sabina är aldrig ute länge. Om några dagar senast.”

”Jag trodde att hon längtade ut.”

Edvard skrattar kort.

”Det tror hon också.”

Tranebergsbron försvinner i ett dallrande vitt gryningsljus. Det ser ut som om den fortsätter in i ingenting, att den saknar fäste på andra sidan. Jim sluter ögonen och somnar. Han vaknar av att vakthundarna skäller utanför bilen. Edvard sitter alldeles stilla intill honom och ser ut över Klockhusparken.

*

Bildörren slås upp framför Sabina där hon är på väg in i Kungsträdgården, en röst hon känner igen, bleka händer med lätta stänk av fräknar i kupéns dunkel, en slinga rök som långsamt stiger mot taket. Hon har en klarblå rock över jeansen, det är

tidigt på morgonen och hon har varit uppe hela natten och räknat stjärnor. Solen silas mellan träden som genom ett förstoringsglas, hennes hår är tovtigt och smutsigt. I ådrorna rester av sömnmedicin som blandar sig med blodet och någonting annat, någonting hårdare, kristalliskt, dödligt, större än all kärlek. Himlen skimrar i guld ovanför, enstaka fåglar flyger mellan träden.

”Följer du med mig tillbaka till sjukhuset?”

”Vad ska jag göra där?”

”Du kanske är trött, du kanske behöver sova.”

”Kan du hjälpa mig med det?”

”Det vet du att jag kan.”

”Döden vill ändå inte ha mig.”

*

”Kom in en stund, lilla barn”, ropar butiksmannen där han står med sin väldiga kropp i dörröppningen. Jag slinker in i mörkret och lukten av död slår genast emot mig, jag drar ner den i lungorna. Dörren går igen bakom oss och varje gång jag sträcker ut min hand och rör vid någonting ropar han att jag kan få det. Jag ignorerar honom. ”Du klär i hatt. Det finns så många hattar som skulle passa dig. Jag har en fin slokhatt från Tokyo som du kan få kika på.”

Han rör försiktigt vid pälsen som om jag vore ett riktigt djur. När jag säger att jag letar efter någonting speciellt, till en vän som är på sjukhus, får han bråttom genom butiken. På vägen drar han med sig saker som faller i golvet, solfjädrar och ljusstakar och en naken skyltdocka. Jag plockar försiktigt upp solfjädrarna och lägger tillbaka dem. Skyltdockan ligger

omkullstjälpt framför mig med ben och armar vridna i en konstig ställning, jag kliver över henne för att komma längre in i butiken. Mannen är borta en stund, sedan dyker han upp bakom draperiet med en jordglob i händerna. En sladd släpar i marken bakom honom.

”Den här ska du ha, förstår du. Han ska ha en jordglob.”

Han snurrar på den med tjocka fingrar som lämnar flottiga märken över världshaven.

”Vill du ha den så är den din.”

Jag tar den utan att se på honom och går snabbt mot utgången. När jag vänder mig om ser han hjälplös ut där han står med händerna utsträckta.

”Vänta lite. Jag kan torka av den.”

”Behövs inte”, säger jag.

”Är det din pappa som är sjuk?” frågar han plötsligt som om han kände mig. Kanske ser han allt som händer i kvarteret, kanske vet han allt om oss som bor här på Kammakargatan.

”Det är molnet från Tjernobyl som har gjort honom sjuk”, säger jag och skyndar ut ur butiken.

”Åh herregud. Så fruktansvärt.”

Han får fart på den stora kroppen. Det ser ut som om han vill rusa i min famn för att trösta mig. Jag glider ut och låter dörren slå igen bakom mig innan han hinner fram.

På Adolf Fredriks kyrkogård lyser gravstenarna som ensamma ansikten i skymningen. Kvällarna är så varma nu, tropiska.

Jag tar tunnelbanan till Brommaplan och sedan bussen vidare ut mot Beckomberga, vid sjukhusgrindarna är det oftast bara jag som stiger av. Ibland har jag med mig någonting till Sabina, ett silverpaket eller en liten påse. Jag blir allt mer bunden till sjukhuset, jag börjar drömma om det på nätterna, jag drömmer att jag faller, jag drömmer om Jim, att han faller ur höga träd, att jag har förlorat honom innan jag har hunnit lära känna honom. Jag åker till sjukhuset även när det inte är besökstid och man låter mig vara där. Edvard ordnar så att jag kan komma och gå som jag vill, jag äter med Jim och de andra och jag sitter bredvid honom och de andra i sällskapsrummet när de spelar tärning på kvällarna. Jim får tillstånd att lämna området och möta mig vid busshållplatsen, och innan mörkret kommer följer han mig tillbaka. När bussen åker iväg med mig i den violetta skymningen står han där med handen höjd till farväl, jag vet inte om han vinkar till mig eller om han skyddar ögonen mot ljuset men antagligen är han redan någon annanstans i tankarna för när jag höjer min hand förblir hans orörlig.

Jag står i tamburen framför Lone. Hon måste ha suttit i mörkret och väntat på mig utan att tända några lampor. Försiktigt tar hon av mig hatten och drar fingrarna genom mitt hår, det är tovtigt och fullt av knutar, och ser på mig som om hon såg rakt igenom mig. Hjärta, lungor, inälvor, själ.

”Du har ett stort hjärta”, säger hon och ställer bort jordgloben utan att se på den.

”Har jag?”

Instinktivt håller jag handen för bröstkorgen för att hon inte ska se det, hjärtat i sin hjärtsäck som gömmer sig bakom revbenen. Ett stort hjärta låter som en missbildning, en defekt.

”Berätta om Jim.”

”Jag har ingenting att berätta.”

”Berätta om sjukhuset.”

Jag berättar att blommorna har slagit ut i Klockhusparken nu, det är blommor överallt i det mjuka gräset, att skymningarna där är långsamma, nästan eviga, som om det sista ljuset lika gärna skulle kunna vara det första. När jag säger att jag har träffat Sabina går en skugga hastigt över hennes ansikte.

Jag tycker om när hon drar i mitt hår, det gör mig dåsig och bedövd. Mitt hår har blivit mörkare av solen, den svarta solen vid Judarn. Jag önskar att hon visste hur det ser ut på sjukhuset nu, utan snön, utan mörkret och den kalla vinden.

”Du får åka dit hur mycket du vill, Jackie, men jag vill att du väcker mig när du kommer hem. Jag vill veta att du ligger i din säng om natten.”

Det är en gåta det hon gör med sina händer, när jag öppnar ögonen är håret alldeles mjukt och blankt igen.

”Tror du att det blir sommar efter Tjernoby1?” frågar jag för att hon inte ska ta bort sina händer.

”Jag vet inte. Jag vet faktiskt inte om det blir det.”

”När kommer vi att veta?”

”Kanske aldrig. Vissa saker får man aldrig veta. Jag skulle gärna åka dit för att fotografera.”

”Är det inte farligt att vara där?”

”Det är farligt att vara överallt, Jackie.”

The Gravity of Love

Sara Stridsberg

Translated from the Swedish by Deborah Bragan-Turner

In the evenings they get away from the hospital. As the electric gates open and let the car through, the first bottle is uncorked in the back seat, always champagne that has been chilling in the cellar during the day. Edvard drives across the bridges in the direction of the city, through sleeping residential areas and streets. Sometimes a girl from the unit is already waiting in the back: sometimes it's Sabina, sometimes it's someone else, often half-comatose with medication. The birch trees shimmer in the twilight; Indian ink skies dappled with pink and yellow, stray wisps of cloud, birds, a haphazard drawing of the heavens. Edvard is convinced it's good for the patients to get out of the unit every so often.

“One night beyond the confines of the hospital makes you human again,” he says.

Jim is given a crystal glass and in the glove compartment there's a new shirt and a little bag of something that will make the night go faster. He sees the city pass by outside, men on their way home to their families, single women walking slowly along the streets, and sometimes, when they have stopped at a pedestrian crossing, waiting for the lights to change, he'll find that he's looking into the face of an old friend or colleague who's standing there, waiting. Once, by a crossing outside the Ministry for Foreign Affairs, he looks straight into Lone's face, before the car accelerates away and drives on through the light streaming out of the clubs that have just opened their doors to the night.

Once in a while a girl has a breakdown during the night in the apartment on Lill-Jans Plan and then she has to go back with them to the hospital at daybreak. “Winterson’s toys” they’re called, the girls who drift aimlessly around these parties, sometimes taking payment for their company, and, when they fall over, going back with Edvard in the car. They wake up later in an all-white room with his face hovering above them. “Don’t be afraid, sweetheart. We’ll take care of you.”

“Where am I?”

“Never mind about that. You don’t need to think any more, my dear.”

Jim: The girls stayed at the hospital for months. They were girls no-one missed. Much later I learned that we were all called Winterson’s toys, not just the girls. I changed my clothes on the way into the city. Edvard wanted us to talk about girls. He was always in love with one of the patients. None of the women at the parties who came from outside interested him; for him only the patients existed. We drank copious amounts at these events; there was cocaine, grass, sleeping pills. He introduced me to beautiful rich people and somewhere out there in the city was what had been my life. It didn’t exist any longer. All there was were the nights when we drove out of the hospital grounds. The night Olof Palme died, lights were on in the apartments until late in the morning. People stood at windows, raising their glasses.

*

Some nights Sabina leaves the apartment on Lill-Jans Plan, her steps retreating down the stairs, and from the street she waves at Jim, who is sitting with a few older women and regaling

them with his stories about the hospital. It's like a game: if he can make them laugh, he doesn't need to be afraid of them, of their wealth, of the ease with which they move about. He always manages it. They laugh with their hands pressed to their lips until red patches appear on their necks.

"There's a whole world in the underground passages," he says. "Tree roots force their way down through the ceiling in some places. It's incredible. Orphan kids used to run around down there before. Now it's mainly Edvard riding around on his scooter."

"And Edvard lets you come out like this?"

He touches a woman's hand; the skin is wrinkled under the gold charms.

"Yes, it seems like it."

On the way back a new girl is sitting in the back seat, looking out over the city, her eyes heavy. When Jim asks about Sabina, Edvard is taciturn.

"She'll come back. Sabina's never out for long. No more than a few days, at the most."

"I thought she couldn't wait to get out."

Edvard gives a short laugh.

"She thinks so too."

The Traneberg Bridge disappears in the quivering white light of dawn. It looks as though it leads nowhere, as though it has nothing to tether it at the other side. Jim closes his eyes and drops off. He is woken by guard dogs barking at the car. Edvard is sitting quite still beside him, looking out over the Klockhuspark.

*

The car door opens in front of Sabina as she's on her way into Kungsträdgården. A voice she recognizes, pale hands with a light smattering of freckles in the darkness of the coupé's interior, a wreath of smoke rising slowly to the roof. She's wearing a bright blue jacket over her jeans, it's early in the morning and she's been up all night, counting stars. The sun filters through the trees as if through a magnifying glass; her hair is matted and dirty. In her veins the remains of a sedative that mixes with her blood and something else, something harder, crystalline, deadly, weightier than all love. The sky above shimmers gold. Solitary birds fly between the trees.

"Will you come back with me to the hospital?"

"What will I have to do there?"

"Maybe you're tired. You might need to sleep."

"Can you help me with that?"

"You know I can."

"Death doesn't want me, anyway."

*

"Come in for a moment, child," yells the shopkeeper, as he stands there, his enormous body blocking the doorway. I sidle into the darkness; the smell of death hits me and I draw it down into my lungs. The door closes behind us and each time I stretch out my hand and touch something, he shouts that I can't have it. I ignore him.

"You look good in a hat. There are lots of hats that would suit you. I have a very nice slouch hat from Tokyo you can have a look at."

He pats the fur gingerly, as if I were a real animal. When I say I'm looking for something special, for a friend who's in

hospital, he dashes through the shop. On his way, he knocks things over onto the floor, fans and candlesticks and a naked dummy. I carefully pick up the fans and put them back. The mannequin is lying overturned in front of me, her arms and legs twisted in a strange position. I step over her to make my way further into the shop. The man is gone for a while, and then he appears behind the curtain with a globe in his hands. A flex trails behind him on the ground.

“This is what you need. He can have a globe.”

He spins it with his fat fingers and they leave greasy marks on the oceans.

“It’s yours if you want it.”

I take it without looking at him and walk quickly towards the door. When I turn round he looks helpless, standing there with outstretched hands.

“Wait a minute. I can give it a wipe.”

“No need,” I say.

“Is it your dad who’s sick?” he asks suddenly, as if he knew me. Perhaps he sees everything that happens in the neighbourhood, perhaps he knows everything about us who live on Kammakargatan.

“It’s the Chernobyl cloud that’s made him ill,” I say, and hurry out of the shop.

“Oh, good Lord! How dreadful!”

His huge body begins to gather speed. He looks as though he wants to charge into my arms to comfort me. I slip out and let the door close behind me before he makes it.

In Adolf Fredrik’s churchyard, the gravestones shine like lone faces in the half-light. The evenings are so warm now, tropical.

*

I take the underground to Brommaplan and from there the bus to Beckomberga. At the hospital gates it's usually only me who gets off. Sometimes I have something for Sabina, a silver package or a little bag. I'm becoming more and more tied to the hospital. I start to dream about it at night. I dream I'm falling and I dream about Jim, that he's falling out of towering trees, that I've lost him before I've got to know him. I go to the hospital even when it's not visiting time and they let me stay. Edvard arranges it so that I can come and go as I wish. I eat with Jim and the others and I sit beside him and the rest of them in the day room when they play dice in the evening. Jim is given permission to leave the hospital precinct and meet me at the bus stop, and he takes me back before dark. When the bus drives away with me into the violet dusk, he stands with his hand raised in farewell. I don't know if he's waving at me or shading his eyes against the light, but he's probably already somewhere else in his thoughts, because when I raise my own hand, he remains motionless.

I stand in the hall in front of Lone. She must have been sitting in the dark, waiting for me, without switching on any of the lights. She carefully takes off my hat and runs her fingers through my hair, which is tangled and full of knots, and she looks at me as if she could see right through me. Heart, lungs, innards, soul.

"You have a big heart," she says, putting the globe on one side without looking at it.

"Have I?"

Instinctively I hold my hand in front of my chest so she can't see it, my heart in its pericardium, hiding behind my ribs. A big heart sounds like a deformity, a defect.

“Tell me about Jim.”

“There’s nothing to tell.”

“Tell me about the hospital.”

I tell her that the flowers have come out in the Klockhuspark now, that there are flowers everywhere in the soft grass, and that the sunsets happen slowly, almost never-ending, as if the last light might well also be the first. When I say I’ve met Sabina, instantly a shadow passes over her face.

I like it when she tugs at my hair. It makes me drowsy and relaxed. My hair has got darker in the sun, the black sun of Lake Judarn. I wish she knew what the hospital looks like now, without the snow, without the darkness and the cold wind.

“You can go as often as you like, Jackie, but I want you to wake me when you come home. I want to know that you’re lying in your own bed at night.”

It’s a mystery what she does with her hands; when I open my eyes my hair is completely soft and shiny again.

“Do you think there’ll be a summer after Chernobyl?” I ask, so that she won’t take her hands away.

“I don’t know. I actually don’t know if there will be.”

“When will we know?”

“Maybe never. Some things we never get to know. I’d like to go to take photographs.”

“Isn’t it dangerous to be there?”

“It’s dangerous everywhere, Jackie.”

EUROPEAN UNION
PRIZE FOR LITERATURE

2015

Sara Stridsberg – Sweden

Beckomberga – Ode till min familj

The Gravity of Love

365 pp, 2014

Rights sold to (*Last Update – March 2015*):

Germany: Hanser Verlag

France: Gallimard

Norway: Aschehoug

Denmark: C&K Forlag

Holland: Holland Diep

Italy: Mondadori

Publishing House **Albert Bonniers Förlag**

Box 3159 – 103 63 Stockholm – Sweden

Tel. +46 8 696 86 41

www.albertbonniersforlag.se

Contact: Publisher – gunnar.nirstedt@abforlag.bonnier.se

Agent – magdalena@hedlundagency.se

ISBN: 978-9-10-013509-6

EUPL / FEP-FEE – Rue Montoyer, 31 – B-1000 Brussels – T. +32 (0)2 770.11.10

info@euprizeliterature.eu – www.euprizeliterature.eu

Creative
Europe

European and
International
Booksellers
Federation

FEDERATION OF EUROPEAN PUBLISHERS
FÉDÉRATION DES ÉDITEURS EUROPÉENS